

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום חזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story key-מקרא:	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	---

בבא קמא-שור שנגח ד' וה'		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
לא, אם אמרת אדם באדם שכן חייב בארבעה דברים, תאמר בשור שאינו חייב בד' דברים? ת"ל: (שמות כ"א) או בן יגח או בת יגח, לחייב על הקטנים כגדולים.												!	◇	מד:	
ואין לי אלא במועדין, בתם מניין?													^	◇	מד:
דין הוא: הואיל וחייב באיש ואשה וחייב בבן ובת, מה כשחייב באיש ואשה - לא חלקת בו בין תם למועד, אף כשחייב בבן ובת - לא תחלוק בו בין תם למועד													!	◇	מד:
ועוד, קל וחומר: מה איש ואשה שכן הורע כחם בנוקין - לא חלקת בו בין תם למועד, בן ובת שיפה כחם בנוקין - אינו דין שלא תחלוק בהן בין תם למועד													!	◇	מד:
אמרת? וכי דנין קל מחמור להחמיר (עליו? אם החמיר במועד החמור, תחמיר בתם הקל? ועוד), אם אמרת באיש ואשה שכן חייבין במצות, תאמר בבן ובת שפטורין מן המצות?													⚡	◇	מד:
ת"ל: או בן יגח או בת יגח, נגיחה בתם נגיחה במועד, נגיחה למיתה נגיחה לנוקין.													!	◇	מד:
שור שהיה מתחכך בכותל ונפל על האדם, נתכוין להרוג את הבהמה והרג את האדם, לכענני והרג בן ישראל, לנפלים והרג בן קיימא - פטור.														■	מד:
פטור ממיתה וחייב בכופר	שמואל:												◇	■	מד:
פטור מזה ומזה.	רב:												◇	■	מד:
ואמאי? הא תם הוא													⚡		מד:
במועד ליפול על בני אדם בבורות	כדאמר רב:												!		מד:
הכא נמי במועד להתחכך על בני אדם בכתלים.													!	◇	מד:
אי הכי, בר קטלא הוא													⚡		מד:
בשלמא התם דהוא ירוקא ונפל, אלא הכא מאי איכא למימר?													⚡		מד:
הכא נמי במתחכך בכותל להנאתו.													!	◇	מד:
ומנא ידעינן?													⚡		מד:
דבחר דנפל קא מתחכך ביה.													!	◇	מד:
ואכתי צרורות נינהו													⚡	◇	מד:
דקאזיל מינה מיניה.	רב מרי בריה דרב כהנא:												!	◇	מד:
תניא כוותיה דשמואל ותויבתא דרב:														■	מד:
יש חייב במיתה ובכופר, ויש חייב בכופר ופטור ממיתה, ויש חייב במיתה ופטור מן הכופר, ויש פטור מזה ומזה.	[תניא]													■	מד:
הא כיצד? מועד בכונה - חייב במיתה ובכופר, מועד שלא בכונה - חייב בכופר ופטור ממיתה, תם בכונה - חייב במיתה ופטור מכופר, תם שלא בכונה - פטור מזה ומזה.														■	מד:
והנוקין שלא בכונה י"ר יהודה מחייב	[רבי יהודה]												◇	■	מד:
פטור.	רבי שמעון:												◇	■	מד:
מאי טעמא דרבי יהודה?													^		מד:
יליף מכופרו, מה כופרו שלא בכונה חייב, אף הנוקין נמי שלא בכונה חייב	[רבי יהודה]												!	◇	מד:
יליף מקטליה דשור, מה קטליה שלא בכונה פטור, אף נוקין שלא בכונה פטור.	ורבי שמעון:												!	◇	מד:
ור' יהודה נמי נילף מקטליה													⚡		מד:
דנין תשלומין מתשלומין, ואין דנין תשלומין ממיתה.	[רבי יהודה]												!	◇	מד:
ור' שמעון נמי נילף מכופרן													⚡		מד:
דנין חיוביה דשור מחיוביה דשור, לאפוקי כופר דחיוביה דבעלים הוא.	[רבי שמעון]												!	◇	מד:
נתכוין להרוג את הבהמה והרג את האדם וכו' - פטור.														■	מד:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:	statement-מימרא ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
--	--

בבא קמא-שור שנגח ד' וה'		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
הא נתכוין להרוג את זה והרג את זה - חייב												■	◇	מד:	
מתניתין דלא כר' שמעון													■	◇	מד:
אפילו נתכוין להרוג את זה והרג את זה - פטור.	דתנא, רבי שמעון:												■	◇	מד:
מ"ט דרבי שמעון?													^		מד:
דאמר קרא: (שמות כ"א) השור יסקל וגם בעליו יומת, כמיתת בעלים כך מיתת השור, מה בעלים עד דמיכוין ליה, אף שור נמי עד דמיכוין ליה.													!	◇	מד:
ובעלים גופיהו מגלן?													ז	◇	מד:
דאמר קרא: (דברים י"ט) וארב לו וקם עליו, עד שיתכוין לו.													!	◇	מד:
ורבנן, האי וארב לו מאי עבדי ליה?													ז	◇	מד:
פרט לזורק אבן לגו.	אמרי דבי רבי ינאי:												!	◇	מד:
היכי דמי?													^		מד:
אלימא דאיכא תשעה כנענים ואחד ישראל ביניהם													!		מד:
תפוק ליה דרובא כנענים - נינהו													ז		מד:
אי נמי פלגא ופלגא													!		מד:
ספק נפשות להקל													ז		מד:
לא צריכא, דאיכא תשעה ישראלים ואחד כנעני, דאע"ג דרובא ישראלים נינהו, כיון דאיכא חדא כנעני בנייהו הוי ליה קבוע, וכל קבוע כמחצה על מחצה דמי, וספק נפשות להקל.													!	◇	מד:
שור האשה, ושור היתומים, שור האפטרופוס, שור המדבר, שור ההקדש, שור הגר שמת ואין לו יורשין הרי אלו חייבין מיתה	[ת"ק]												■	◇	מד:
שור המדבר, שור ההקדש, שור הגר שמת - פטורין מן המיתה, לפי שאין להם בעלים.	רבי יהודה:												■	◇	מד:
שור שור שבעה - להביא שור האשה, שור היתומים, שור האפטרופוס, שור המדבר, שור ההקדש, שור הגר שמת ואין לו יורשין	ת"ר: [ת"ק]												■	◇	מד:
שור המדבר, שור ההקדש, שור הגר שמת ואין לו יורשין - פטורין מן המיתה, לפי שאין להם בעלים.	רבי יהודה:												■	◇	מד:
פטור היה רבי יהודה אפילו נגח ולבסוף הקדיש, נגח ולבסוף הפקיר.	רב הונא:												■		מד:
ממאי?													ז		מד:
מדקתני תרתי: שור המדבר, ושור הגר שמת ואין לו יורשין, שור הגר שמת מאי ניהו? דכיון דאין לו יורשין הוה ליה שור הפקר, היינו שור המדבר היינו שור הגר שמת ואין לו יורשין? אלא לאו הא קמשמע לן, דאפילו נגח ולבסוף הקדיש, נגח ולבסוף הפקיר, שמע מינה.													!	◇	מד:
אפילו נגח ולבסוף הקדיש, נגח ולבסוף הפקיר - פטור, שנאמר: (שמות כ"א) והועד בבעליו המית וגו', עד שתהא מיתה והעמדה בדין שוין כאחד.	תניא נמי הכי, יתר על כן אמר ר' יהודה:												■		מד:
וגמר דין לא בעינן? והא השור יסקל גמר דין הוא													ז		מד:
אלא אימא: עד שתהא מיתה והעמדה בדין וגמר דין שוין כאחד.													■		מד:
שור שהוא יוצא לסקל והקדישו בעליו - אינו מוקדש, שחטו - בשרו אסור ואם עד שלא נגמר דינו הקדישו בעליו - מוקדש, ואם שחטו - בשרו מותר.														■	מד:
מסרו לשומר חנם ולשוואל, לנושא שכר ולשוכר - נכנסו תחת הבעלים, מועד - משלם נוק שלם, ותם - משלם חצי נוק.														■	מד:
שור שהמית, עד שלא נגמר דינו, מכרו - מכור, הקדישו - מוקדש, שחטו - בשרו מותר, החזירו שומר לבית בעליו - מוחזר. משנגמר דינו, מכרו - אינו מכור, הקדישו - אינו מוקדש, שחטו - בשרו אסור, החזירו שומר לבית בעליו - אינו מוחזר	תנו רבנן: [רבנן]												■	◇	מד: